

Egy végvári vitéz napja

Jánost a madár fütyörészése ébresztette álmából. Amikor felkelt, látta, hogy mindenki készen van, hiszen hamarosan indulnak az újabb támadások. Gyorsan felkapta ruháit és felsorakozott. Mivel nem volt mit ennie, így korgó gyomorral hallgatta vezérét.



Miután az eligazítás befejeződött, mindenki magához vette fegyverét. Volt, aki lóra ült, más gyalogosan indult. Sokáig kellett várni, de aztán megszólalt az ágyú, amely a harc kezdetét jelentette.

Mindenki torkaszakadtából kiabált, futottak előre, vágtaztak – vissza egy se fordult. Az idő múlásával mindenhol vér folyt. De tovább lötték a nyilakat, az ágyúgolyókat, és a kardok vég nélkül csattogtak.



Egyre több lett a sebesült. A doktorok segítettek, ám ez is kevésnek bizonyult. Aztán elcsendesült a harctér, fájdalmas nyögések hallatszottak a sérült, földön fekvő vitézek segítségét próbálták kérni. Végre vége lett a harcnak.

Mindenki ment vissza a táborba. Pihenésre azonban gondolni se lehetett, hiszen vissza kellett menniük a csata helyszínére. Eltemették halottaikat.

Mikorra végeztek, már nagyon kimerültek voltak. Mit számított az éhség? Csak aludni szerettek volna.

Körömsötétben értek vissza szállásukra. A vitézek szomorúak voltak, de tudták: amint véget ér az öldöklés, végre láthatják családjukat.

Nyugovóra tért János is. Remélte, hogy hamarosan otthon fogja álmra hajtani fejét.

Beczők Anna Liza 7.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola